

Pot l'Administració cancel·lar sobrevingudament un procés selectiu a voluntat? El Tribunal Suprem diu que no: Comentari a la STS, Sala Tercera, de 17 de juny de 2025 (rec. 3139/2023)

Una recent sentència de la Sala Tercera reforça la seguretat jurídica dels aspirants i limita la facultat de desistiment de les administracions públiques quan aquestes s'han iniciat, i han anat avançant fins l'admissió d'aspirants.

Fins ara, la posició dels aspirants en aquests casos era relativament incerta, però tanmateix una important **Sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 17 de juny de 2025 (rec. 3139/2023)** ha vingut a aclarir l'escenari, establint límits clars a la potestat de l'Administració per desistir d'un procés selectiu ja iniciat.

1. El cas concret: un canvi de criteri "a mig partit"

El cas analitzat pel Suprem es va originar a la Diputació Provincial d'Ourense. Aquesta va convocar un concurs per a una plaça d'assessor/a jurídic/a. Una funcionària, es va presentar i va ser l'única aspirant admesa definitivament, ja que complia el requisit exigint a les bases: ser funcionària del grup A1.

Fou llavors quan, un cop publicada la llista definitiva d'admesos, la Diputació Provincial es va adonar que, per a les funcions del lloc, hauria d'haver exigint la titulació de Grau en Dret. En lloc de continuar el procediment o recórrer a la revisió d'ofici de les bases, va optar per la via ràpida: va acordar el "desistiment" del procés, emparant-se en l'interès públic i en la intenció de corregir l'error i convocar un nou concurs.

Tant el Jutjat Contenciós-Administratiu com el Tribunal Superior de Justícia de Galícia van avalar la decisió de la Diputació, considerant que l'interès públic havia de prevaler i que la posició de l'aspirant admesa era en tot cas una "mera expectativa".

2. El fons de la qüestió: la interpretació de l'article 93 de la Llei 39/2015

El nucli del debat jurídic rau en la interpretació de l'article 93 de la Llei 39/2015, del Procediment Administratiu Comú (LPAC), que estableix que als procediments iniciats

d'ofici, l'Administració podrà desistir, motivadament, en els supòsit i amb els requisits previstos a les Lleis.

La Sala Tercera desmunta la tesi que aquest article atorga una habilitació general per desistir. La clau, segons l'Alt Tribunal, es troba en l'expressió "en les Lleis". Aquesta fórmula no és un "xec en blanc", sinó una veritable remissió normativa. És a dir, l'Administració només pot desistir si una llei sectorial específica que reguli aquell procediment concret (com la legislació de contractes o d'expropiació forçosa) ho preveu expressament.

De fet, l'article 93 LPAC no atorga una habilitació general a poder desistir, sinó que estableix dues condicions ineludibles:

- A) Ha de ser motivat: Aquesta exigència, per no ser redundant amb altres preceptes, s'interpreta com la necessitat d'una motivació reforçada, que permet un control judicial més específic i rigorós.
- B) Ha de preveure's específicament en altres lleis: El desistiment només és possible "en els supòsits i amb els requisits previstos en les Lleis". L'ús del plural ("les Lleis") indica que la Llei 39/2015 no és suficient per si mateixa, sinó que cal una altra llei sectorial que defineixi expressament els casos i les condicions en què l'Administració pot desistir.

En el cas dels processos selectius, la llei aplicable no contemplava aquesta possibilitat. Per tant, el desistiment acordat per la Diputació va ser contrari a dret. El Suprem subratlla que el desistiment és una solució excepcional i no una eina de lliure disposició per part de l'Administració per esmenar els seus propis errors de planificació.

El desistiment de l'Administració en un procediment que ha iniciat d'ofici és una solució excepcional. Es considera incoherent que l'Administració, que ha d'actuar sempre d'acord amb la llei i per a la millor satisfacció de l'interès públic, comenci procediments per després finalitzar-los per la seva pròpia voluntat.

3. El dret dels aspirants al procés selectiu: quelcom més que una simple expectativa difusa

Un altre dels pilars de la sentència és el rebuig frontal a la idea que un aspirant admès només té una "mera expectativa". El Tribunal Suprem és contundent, en el sentit de que no es pot reduir a la mera expectativa a aquell aspirant que inicialment es troba admès a participar en un procés selectiu.

Un cop aprovada la llista definitiva d'admesos, l'aspirant adquireix un "dret a participar efectivament en el procés selectiu" d'acord amb les bases de la convocatòria. Aquestes bases, recorda el tribunal, són "la llei del procés selectiu". Si bé això no garanteix ex ante el fet de superar el procés, sí que atorga el dret a realitzar les proves i a que el procediment continuï fins a la seva finalització.

4. Conclusions

La sentència comentada suposa un interessant precedent sobre els límits de l'actuació i els drets i posicions de l'aspirant en el procés selectiu, doncs reforça la seguretat jurídica, ja que els aspirants que participen en un procés selectiu tenen ara la certesa que, un cop admesos, les regles del joc no poden canviar de manera unilateral i arbitrària; limita la discrecionalitat administrativa, impeding que les administracions utilitzin el desistiment com una drecera per corregir errors en la convocatòria, obligant-les a ser més diligents i serioses en la seva planificació i, si s'escau, a utilitzar els mecanismes legalment previstos per a la revisió dels seus actes, com la revisió d'ofici; i finalment també protegeix reforçadament la confiança legítima de l'aspirant, tota vegada que els ciutadans que es presenten en convocatòries de processos selectius han de poder confiar que l'Administració actuarà d'acord amb les seves pròpies normes, sense que l'Administració pugui actuar capritxosament al respecte.

**El present article és merament divulgatiu i no suposa assessorament ni Compromís d'actualització.*

Per més informació o assessorament, contacti amb info@fernandezadvocats.es